

Theologia

Febr. 2816

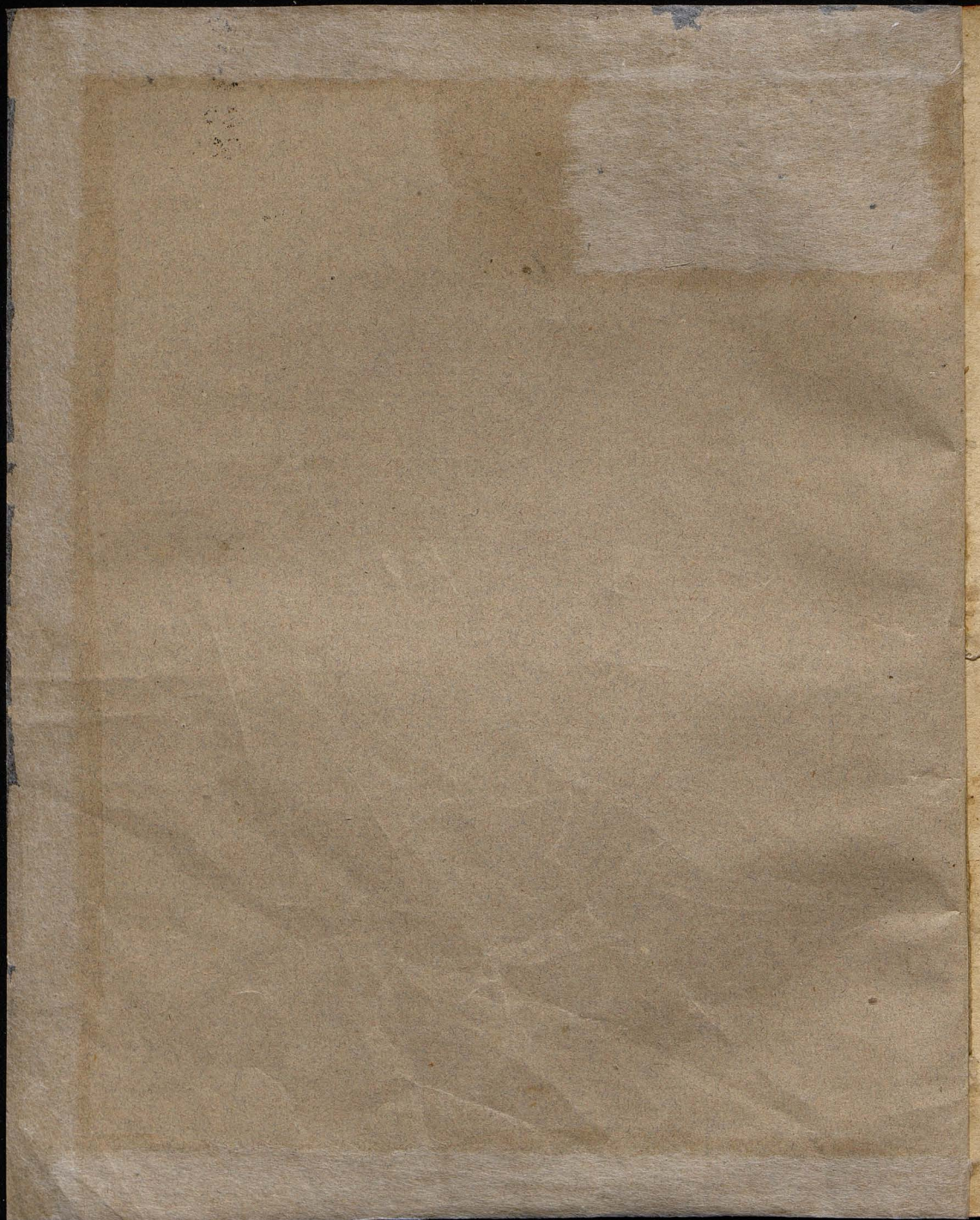
Augustianorum Casim. ad Crac.

Fraterni Ordinis Eremitarum S. Augustini

ap. S. Catharinam: Conclusiones theologicae

dogmatico-historico-apologetico-scholasticae

1750

1750 391087
CONCLUSIONES THEOLOGICÆ

Dogmatico - Historico - Apologetico - Scholasticæ.

Quæ, quæ ad septem Ecclesiæ Catholicæ Sacramenta spectant,
universa, discutuntur, atq; complanantur.

DE SACRAMENTIS universim.

I. Sacramenti nomen in Ecclesia merito retinetur. II. Est autem Sacramentum, invisibilis gratiæ signum sensibile, divinitus institutum, & Christi nomine sacroq; ritu exhibitum, & hominum sanctificationem efficiens. III. Abraham omnium primum circumcisum certa argumenta demonstrant. IV. Negari non potest, quin circumcisio fuerit data in signum distinctivum seminis Abraham à reliquis mundi gentibus. V. Instituta etiam fuit circumcisio ad originale peccatum delendum. VI. Idq; non est ab Augustino primum excogitatum. VII. Septem sunt, nec plura, nec pauciora Ecclesiæ Sacramenta. VIII. Temere ac falso autumant hæretici Augustinum duo tantum agnovisse. IX. Christus JESUS immediate omnia legis novæ Sacramenta instituit. X. Quamquam id non sit dogma fidei à Tridentina Synodo definitum. XI. Sacramenta rebus, tanquam materia, & verbis, tanquam forma, perficiuntur. XII. Non est penes Ecclesiam materiam formamq; Sacramentorum immutare. XIII. Verba, quæ formam Sacramentorum constituunt, non sunt promissionis, aut concionis, sed tantummodo consecrationis. XIV. Solus Homo viator est ordinarius Sacramentorum Minister. XV. Quamvis non sint singuli prorsus homines quorumlibet Sacramentorum ministri. XVI. Possunt Angeli Sancti, vel Beati in cælo regnantes extraordinaria potestate Sacramenta conficere. XVII. Vaset Sacramentum ab improbo scelestissimoq; Ministro collatum, modo nihil eorum desit, quæ ad illius constitutionem sunt necessaria, idest, aut materia, aut forma, aut intentio. XVIII. Sacerdos lethalis culpæ sibi conscius, etsi valide Sacramenta conficiat, impie tamen & illicite eadem conficit, atq; administrat: quod de aliis sacrorum Ministris, præsertim Diaconis, est asserendum. XIX. Ut Sacramentum ratum sit, necessaria est intentio Ministri, qua non irrisorie, & mimice operetur, sed revera proponat in animo facere, quod facit Ecclesia. XX. Hinc si in Ministro sit sola intentio faciendi ritum externum, geratq; ille in animo suo latentem deliberationem non faciendi rem Sacram, ut fieri solet in Christi Ecclesia, etiam si materiam adhibeat, & formam proferat, nec contraria deliberatio aliqua externa irrisione se prodat, nullum erit, & irritum Sacramentum. XXI. Necessum tamen non est, ut Sacramentum validum ratumq; sit, ut Minister intendat illius effectum, vel habeat in animo illud peragere, quod fit solempni ritu in Ecclesia Romana, vel explicite credat esse ritum illum revera sacrum & sa-

Intiferum; sed sufficit, si id proponat facere quod solemniter perficitur in Christi Ecclesia, qualicumque sit Ecclesia ista, sive apud Catholicos, sive apud hæreticos permanens, & qualicumque sint illius Ecclesie mysteria, sive efficientia gratiarum, sive fidei argumenta, sive symbola prorsus inania. XXII. Juxta præsentem ordinem Sacramenta pro solis hominibus viatoribus sunt instituta. XXIII. In adultis ad Sacramenti characterem suscipiendum necessaria est intentio aliqua, saltem quam vocant *interpretativum*. XXIV. Ut quis cum fructu Sacramenta Vivorum recipiat, si adultus sit, & sibi sit conscius mortalis peccati, tenetur Sacramentaliter confiteri; ut recipiat autem Sacramenta *mortuorum*, fidem, spem, timorem, charitatem habeat, vereque peniteat, necessum est. XXV. Non est Sacramentorum omnium tam veteris, quam novæ legis eadem vis, atque efficientia. XXVI. Si quidem vetera Sacramenta *per se* conferebant dumtaxat emundationem carnis, & sanctitatem legalem; gratiam vero sanctificantem *per accidens* tantum, & ob fidem suscipientium, atque ut inquirunt, *ex opere operantis*: Circumcisione dempta, de qua non una est Scholasticorum Doctorum sententia. XXVII. At Sacramenta novæ legis ex merito passionis Christi, justificandi vim habent, & *ex opere operato* gratiam producant. XXVIII. Sacramenta sunt causa gratiæ *instrumentalis physica indirecta*. XXIX. Certum est dari *characterem*, atque imprimi ab his Sacramentis, quæ iterari non possunt, Baptismate scilicet, Confirmatione, & Ordine. XXX. Character Sacramentalis revera animæ inhæret, atque indelebilis est. XXXI. Citra fidei periculum negari potest, characterem esse rem ab anima distinctam. XXXII. Ecclesia ceremonias instituendo jure suo minime est abusa, illasque recte prudenterque præscripsit. XXXIII. Quidquid Claudius de Vert opinetur, sacri ritus, instituti primitus sunt præsertim ob mysticam & symbolicam significationem, non naturalem habuerunt causam. XXXIV. Nequeunt sacræ ceremoniæ ab Ecclesia præscriptæ contemni, aut pro libito omitti, aut in alias mutari per quemcumque Ecclesiarum Pastorem.

DE BAPTISMO.

XXXV. Turpiter alucinatur Socinus, dum absurdo, ac plane inusitato sensu unum idemque esse contendit doctrinam, atque baptismum. XXXVI. A lustrationibus Gentium, vel Judæorum mersionibus baptismus originem non trahit. XXXVII. Baptismus Joannis divino fuit institutus instinctu. XXXVIII. In eo præcipue baptismus Christi præstat baptismum Joannis, quod ille majorem habeat efficaciam, valeatque ad ablutionem culpæ; quum iste vi sua conferret legalem tantum, corporeamque munditiam, remissionem vero peccatorum, non nisi ratione penitentia, fideique suscipientium. XXXIX. Baptismus à Christo fuit institutus ante passionem, & quidem dum baptizatus est à Joanne in Jordane. XL. Quamvis baptismus ante mortem Christi fuerit institutus, præceptum tamen illum suscipiendi non obstrinxit *saltem generaliter*, ante Evangelicæ legis promulgationem. XLI. Sola naturalis aqua Sacramenti baptismatis *materia* est. XLII. Non est Ecclesie Romanæ recens usus, sed à Patrum traditione derivatus, ac retinendus consecratio & benedictio *ad* quæ baptismum deservientis. XLIII. A præcis Ecclesie sæculis obtinuit consuetudo

do baptizandi per immersionem, & quidem trinam. XLIV. Non fuit tamen ad sæculum usq; decimum tertium tria immersio ita communiter recepta, ut probatus aliquando non fuerit baptismus, aut infusione, aut unica mersione collatus. XLV. Quocumq; ritu conferatur baptismus, sive immersione, sive infusione, sive asper- sione, validus est; & Ecclesia Romana, quæ præscribit immersionem, aut infusio- nem, imperite, nulloq; jure à Marco Ephesio, aliisq; Græculis reprehenditur. XLVI. Quæ baptizant Latini, legitima est, ac antiquissima verborum formula. XLVII. Græcorum forma baptismi enuntiativa est, non deprecativa: valida & ipsa; nec ab ea, quæ utuntur Latini, substantialiter discrepat. XLVIII. Requiritur ad validitatem baptismi verbum, quo exprimitur actus baptizantis, scilicet *Baptizo*, si- ve, *Baptizatur*. XLIX. Non valet baptismus absq; expressa Sanctæ *Trinitatis* invo- catione collatus. L. Neq; ab Apostolis baptismus absq; invocatione *Trinitatis*: ex- pressa collatus fuit. LI. Jus baptizandi solemnî ritu Episcopis principaliter datum est, Presbyteris deinde id commissum, non tamen absq; Episcoporum auctoritate. LII. At Diaconus, nonnisi ex delegatione solemnî ritu baptismum administrare po- test. LIII. In casu necessitatis quilibet Homo, etiam Laicus, potest absq; solemnî ritu administrare baptismum. LIV. Mulieres etiam. LV. A Catholicis rebapti- zandos hæreticos quamplurimi veterum tradiderunt, inter quos Agrippinus Carthaginensis Episcopus, Tertullianus, Firmilianus Cæsareæ in Cappadocia E- piscopus, Cyprianus Episcopus Carthaginensis, Dionysius Alexandrinus, nec non Basilius Magnus. LVI. Quidquid rebaptizantes senserint, valet baptismus ab hæ- reticis in nomine *Trinitatis* datus. LVII. Tenet quoq; baptismus à Pagano sub præscripta forma collatus. LVIII. Decreto Stephani probatum non fuit baptismi omnium promiscue hæreticorum, sed consecratum duntaxat Evangelicis verbis, idest, in nomine *Trinitatis* collatum. LIX. Sanctus Athanasius, Optatus Milevi- tanus, & Cyrillus Hierosolymitanus, rebaptizantibus minime sunt accensendi. LX. Licitum, & congruum est, infantes ante usum rationis sacro regenerari baptismate. LXI. Pueri infidelium, Parentibus reluctantis & invitis, casibus quibusdam exceptis, baptizari, salva æquitate, non queunt. LXII. Baptis- mus Matris, aut signum aliquod ei applicatum, nec pertingens ad abluendum puerum, quem gestat in utero, ad hunc regenerandum nequaquam sufficit. LXIII. Neq; ante aperitionem uteri potest infans ex aqua & Spiritu Sancto renasci. LXIV. In ipso deniq; puerperio, licet per siphunculum, aut syringiam posset aqua perfundi puer, baptizandus non est, nisi aliquam corporis sui partem foras emi- serit. LXV. Baptismi Sacramentum in illis adultis, qui simulato animo ad ip- sum accedunt, subleto postmodum obice reviviscit. LXVI. Errorem illorum, qui vel mortuos, vel viventes, pro mortuis baptizarunt, damnamus, detesta- murq; LXVII. Baptismus omnibus necessitate mediæ, & adultis, qui libero utun- tur arbitrio, & Evangelicæ legis notitiam habent, etiam necessitate præcepti, nec- cessarius est ad salutem. LXVIII. Baptismus *fluminis*, idest, ardens baptismi vo- tum supplet in adultis, non autem in parvulis, qui perse votum illud neque- unt concipere, necessitatem baptismi *fluminis*, hoc est, aquæ. LXIX. Baptis- mus quoq; *Sanguinis*, idest, *Maryrium* supplet baptismi vicem, non tantum in adultis, verum etiam in parvulis. LXX. Gratiam, Characterem, aliosq; effe-

Etus præstantissimos producit in nobis sanctum baptismi lavacrum. LXXI. Abrenunciationes Satanæ, Exorcismi, & Exsufflationes in solemnè administratione baptismi recte adhibentur.

DE CONFIRMATIONE.

LXXII. Confirmatio est verum ac proprium novæ legis Sacramentum. LXXIII. Instituta fuit eo temporis intervallo, quo Christus à mortuis redivivus per dies quadraginta cum Apostolis permanfit loquens de regno DEI, ut habetur Actorum capite primo. LXXIV. Manus impositio est Sacramenti Confirmationis materia essentialis. LXXV. Immo & Chrismatis unctio. LXXVI. Quare in utroq; impositione scilicet manuum, & Chrismate, constitui debet materia adæqvata Confirmationis. LXXVII. Oratio præcedens unctionem, & manuum impositioni respondens, non est forma Sacramenti Confirmationis. LXXVIII. Sed verba, quæ comitantur Chrismatis inunctionem, idest, *signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, &c.* tametsi accidentariam aliquam mutationem subierint, sunt apud Latinos vera, propria, & adæqvata forma hujus Sacramenti. LXXIX. Græcorum vero forma, & ea quidem valida, est, *signaculum domini Spiritus Sancti*. LXXX. Minister Ordinarius Confirmationis est solus Episcopus. LXXXI. Potest simplex Sacerdos ex dispensatione, sive *extraordinaria* facultate, hoc Sacramentum conferre. LXXXII. Quamquam ut simplex Presbyter valide confirmet, requiratur in Ecclesia Occidentali delegatio summi Pontificis; & in Orientali consuetudo universim recepta, quam idem Romanus Pontifex aut approbet, aut saltim permittat. LXXXIII. Homines omnes, dummodo sint initiati baptismate, sunt ad recipiendum Confirmationis characterem idonei. LXXXIV. Adulti, qui sibi met concilii sint mortalis culpæ, debent Confirmationi præmittere Confessionem Sacramentalem. LXXXV. Ut à jejuniis detur, & accipiatur Sacramentum istud, congruum est. LXXXVI. Confirmatio necessaria non est necessitate mediæ ad salutem. LXXXVII. Tametsi necessaria sit sive in re, sive in voto necessitate præcepti non tantum Ecclesiastici, verum etiam divini, iis, qui vel coram Tyranno fidem profiteri debent, vel adversus Christianam fidem crebris, gravibusq; tentationibus exagitantur. LXXXVIII. Si adsit Episcopus, ac se ad confirmandum neophytos denuntiet esse paratum, adulti ætate, nulloq; legitimo impedimento detenti, si consignari negligant, mortali peccato sese obstringunt. LXXXIX. Sacramento Confirmationis confertur gratia sanctificans, sive, ut loquuntur Scholæ, gratum faciens. XC. Gratia, quam producit hoc Sacramentum, est augmentum gratiæ tribuens baptizato perfectionem, robur, ac firmitudinem. XCI. Gratia hæc connotative differt à gratia baptismali, eaq; non absolute, sed tantum comparative est perfectior. XCII. Sacramentum Confirmationis imprimet characterem, atq; iterari non potest. XCIII. Ritus, quo olim hæretici recipiebantur in Ecclesiam, non erat Confirmationis repetitio. XCIV. Neq; Augustinus, neq; Cyprianus affirmave-

CXIX. Ex reali Corporis & Sangvinis D. J. C. præsentia sub symbolis Eucharisticis; infertur primum ipsi Domino in Eucharistia existenti latræ cultum esse exhibendum. CXX. In templis itidem religiose ac diligenter ipsam Eucharistiam asservandam. CXXI. Optimo Consilio solemne Festum Sacratissimi Corporis Christi fuisse institutum. CXXII. Et cum eodem solemnî Festo *Processionem*, in qua Sacratissima Eucharistia circumfertur, CXXIII. Rursus hanc religiosissime exponi, & circumgestari aliis quoque temporibus, modo quædam præceptiones servantur. CXXIV. Eucharistiam consecrare, & conficere ad solos attinet Sacerdotes. CXXV. At aliquando illam dispensarunt etiam Diaconi, præsertim sub specie vini, Antistitum tamen jussu & delegatione. CXXVI. Eucharistia non est omnibus prorius, sive adultis, sive parvulis, ita ad salutem necessaria, ut nullus omnino possit sine illa salutem consequi. CXXVII. Quamvis, si accipiatur manducatio Corporis Christi, mystico sensu, quatenus idem est, ac Ecclesiæ copulari, sit omnino aut in re, aut saltem in voto, de necessitate salutis. CXXVIII. Non erravit proinde Augustinus adstruens communionem Corporis & Sangvinis Domini singulis, etiam parvulis, necessariam; siquidem de communione mystica, non de Sacramentali loquebatur. CXXIX. Tenentur præcepto divino ad communionem Sacramentalem adulti. CXXX. Et præcepto Ecclesiastico saltem seniel in anno, recurrente solemnitate Paschali. CXXXI. Quod Ecclesiæ præceptum adimpleri nequit communione sacrilega. CXXXII. Neque divinum præceptum, neque salutis necessitas exigit, ut Laici sub utraque specie communicent. CXXXIII. In Ecclesia enim Occidentali etiam ante duodecimum sæculum Eucharistia frequentissime sumebatur sub unica specie panis. CXXXIV. Obtinuitque aliquando in Orientali Ecclesia idem usus. CXXXV. Revera sub utraque specie continetur totus, & integer Christus. CXXXVI. Eademque gratia confertur communicanti sub unica tantum specie, ac conferatur utramque speciem fumentis. CXXXVII. Jure optimo, atque omni æquitate non Sacerdotibus usus calicis sublatus est. CXXXVIII. Nec expedit, ut iterum permittatur. CXXXIX. Ut vero etiam in iis, quæ ad sacrificium pertinent, refutemus hæreticos; affirmamus Christum, quando Eucharistiam instituit, obtulisse in ea verum sacrificium, atque præcepisse etiam Apostolis, ut illud in sui commemorationem offerrent. CXL. Sacrificium istud, quod Christus instituit, & in Ecclesia offerendum præcepit, non est sacrificium improprie acceptum, atque, ut contendunt hæretici, sola Domini Corporis distributio, & communicatio, sed vera oblatio habens proprii sacrificii rationem. CXLI. Incruentum Missæ sacrificium est vere *propitiatorium*. CXLII. Neque pro viventibus tantum, verum etiam pro illis, qui cum pietate defuncti sunt, debet offerri. CXLIII. At pro damnatis, & pro sanctis in celo regnantibus sacrificium tanquam *propitiatorium* offerri non potest; pro his tamen, nempe sanctis, ob alias causas rite peragitur. CXLIV. Rectus per omnia est Missarum *privatarum* usus. CXLV. Quare impie & sacrilege hæretici unam tantum Missam communem, reprobatis ceteris, commendant, atque deprædicant. CXLVI. Frustraque calumniantur, multitudinem Missarum pravo sine fuisse introductam.

DE POENITENTIA.

CXLVII. Pœnitentia est verum ac proprium novæ legis Sacramentum. CXLVIII. Et quidem diversum à Sacramento baptismi. CXLIX. Tunc præcipue institutum cum Dominus à mortuis excitatus insufflavit in discipulos suos, dicens, *accipite Spiritum Sanctum, quorum remisistis, &c.* CL. Est autem hoc Sacramentum lapsis post baptismum ad salutem prorsus necessarium. CLI. Nullum omnino datur peccatum, quod per pœnitentiam expiari, & ab Ecclesia remitti non possit. CLII. Partes pœnitentiæ non sunt terrores incussi, & fides, ut volunt hæretici, sed contritio, Confessio, & Satisfactio, quemadmodum docent Catholici, CLIII. Ad contritionem requiritur odium, & detestatio peccati, melioris vitæ propositum, nec non ut interna sit, vera, supernaturalis, atq; ad omnia patrata scelera sese extendat. CLIV. Sententia necessitatem amoris *initialis* ad gratiam in Sacramento pœnitentiæ obtinendam propugnans, è diametro opponitur doctrinæ hæreticorum à Sacrosancto Concilio Tridentino proscriptæ. CLV. Tridentinum Concilium Sess. 14. cap. 4. nequaquam definit, Attritionem *servilem*, & ab amore *initiali* sejunctam ad gratiam, remissionemq; peccatorum in Sacramento pœnitentiæ obtinendam *sufficiens* disponere. CLVI. Sententia ad gratiam in Sacramento pœnitentiæ consequendam exigens *initialem* amorem ipsi Tridentino Concilio, sacris litteris, Patribus, & rationi videtur esse conformis. CLVII. Amor necessarius ad gratiam in Sacramento obtinendam est amor charitatis, non spei tantum, quo diligitur Deus, *ut bonus nobis.* CLVIII. E sacris litteris demonstratur divinum Sacramentalis Confessionis præceptum, CLIX. Eadem Sacramentalis Confessionis necessitas ex majorum Traditione habet robur ac firmitatem. CLX. Sacramentalis Confessio non est medium ad salutem consequendam tantum perutile, ut ogganniant hæretici, sed necessarium necessitate illa, quam dicunt *medii*, iis, qui post baptismum mortali culpa inquinantur. CLXI. Necessum autem est, ut pœnitentes enumerent omnia peccata lethalia, quorum reminiscuntur. CLXII. Nonnulli interdum præcis Ecclesiæ sæculis, ob doloris vehementiam, atq; fidelium ædificationem enuntiabant publice peccata sua. CLXIII. Atq; probabilis est illorum opinio, qui censent aliquando Ecclesiarum Antistites præcepisse pœnitentibus, ut publicorum peccatorum publicam ederent confessionem. CLXIV. At nunquam lege aliqua divina, vel Ecclesiastica statutum est, ut peccata occulta in Confessione publice proferantur. CLXV. Confessioni & Pœnitentiæ publicæ, quæ olim fuit in usu, præmittebatur secreta peccatorum confessio, quæ audita Sacerdos pœnitentiam imponebat, & hortabatur confessum, ut pœnitentiæ insistens aliquod peccatum palam enuntiaret; in quo summa adhibebatur prudentia, ut ex tali enumeratione oriretur fidelium ædificatio, non scandalum: ideoq; Sacramentalis Confessio non ex publica pœnitentia, aut ex publica aliquorum peccatorum confessione duxit exordium; sed è contra publica pœnitentia, & publica aliquorum delictorum accusatio ex præmissa Sacramentali, & ea quidem secreta, confessione derivavit. CLXVI. Quidam etiam per litteras commissa scelera confessi sunt. CLXVII. Hæc tamen Confessio non est Confessio Sacramentalis licita, nec valida. CLXVIII. Eadem Confessio per litteras etiam ante Clementis Octavi definitionem divino jure irrita erat ac nulla. CLXIX. Possunt venialia peccata, utiliter, citraq; omnem præ-

sum-

sumptionem Sacerdotibus enuntiari. CLXX. At mortalium singulorum, debet *Species* ac numerus aperiri. CLXXI. Si *speciem* mutent, aut plurimum gravitatem peccati adaugeant, defegendæ quoque; omnino sunt in Confessione circumstantiæ. CLXXII. Haud secus de peccatis dubiis est sentiendum, si talia appareant prudenti & rationabili causa, non autem levi atque inani. CLXXIII. Non debet dividi peccatorum confessio, adeo, ut quædam uni, quædam alteri Sacerdoti enuntientur. CLXXIV. Qui audiunt confessiones ad Sigillum naturali, divino, & Ecclesiastico jure tenentur. CLXXV. Nulla datur confessio, quæ sit valida quantum ad Sacramenti substantiam, & sit absque effectu, sive ut inquitur à Schola, *informis*. CLXXVI. Episcopi duntaxat, ac Presbyteri Sacramentum poenitentiae administrare queunt. CLXXVII. Ideoque; *Exomologesis*, de qua S. Cyprianus, & reconciliatio in vitæ discrimine data per Diaconum, non erat confessio & absolutio Sacramentalis. CLXXVIII. Et quamvis permulti in vitæ exitu, cum non haberent Sacerdotis copiam, confessionem fecerint Laicis, & ad confessionem eo in casu Laicis faciendam hortati sint viri gravissimi; confessio tamen hujusmodi nec Sacramentalis dici potest, neque necessaria ad salutem. CLXXIX. Sacerdoti, ut aliquem valide absolvat, excepto mortis articulo, necessaria est potestas jurisdictionis, & approbatio Episcopi. CLXXX. Danda est opera in grave scelus prolapsis, ut quam primum confiteantur. CLXXXI. Satis sit præcepto Ecclesiastico annuæ confessionis, per confessionem factam cuique; Confessario approbato, tamen non sit Parochus. CLXXXII. Non tamen per Confessionem Sacrilagam. CLXXXIII. Aperte non evincitur viguisse olim, sive apud Latinos, sive apud Græcos, formam Sacramentalis absolutionis *deprecativam*. CLXXXIV. At sive obtinuerit, sive non *forma* absolutionis *deprecativæ*, Sacramento constituendo magis congrua, & idonea est illa, quæ in Latina Ecclesia usurpatur. CLXXXV. Sacerdos absolutionis formam pronuntians non declarat peccata à Deo jam esse dimissa, sed ipse auctoritate à Christo accepta eadem peccata relaxat. CLXXXVI. Absolutionis beneficio privandi sunt, extra imminens mortis periculum, in solita peccandi consuetudine implicati. CLXXXVII. Deneganda est pariter absolutio his, qui deferere proximam peccandi occasionem nolunt. CLXXXVIII. Nemini tamen baptizatorum, quamvis perditissimo, in exitu mortis petenti reconciliationem atque absolutionem posse illam negari. CLXXXIX. Haud secus de illis sentiendum, qui posteaquam Confessarium petierunt, dederuntque poenitentiae signa, Sacerdote adventante, loquendi facultate, atque exteriori sensu destituuntur. CXC. At probo frugique; viro, qui nullo præmissis poenitentiae signo circumvenitur mortis angustiis, agitque; animam, absolutionem *conditionate* impendendam esse censemus. CXCI. Si de veteri Ecclesiæ disciplina velimus differere, ab Apostolorum tempore usque; ad ætatem Tertulliani omnibus peccatis remissio & venia concessa est. CXCII. Circa Tertulliani tempora nonnulli mæchis negabant absolutionem: at non erat hæc Ecclesiarum Catholicarum communis consuetudo; neque; hanc communem consuetudinem Tertullianus recenset, ideoque; immerito à doctis viris putidi mendacii arguitur. CXCIII. Decreto itaque; Zephyrini non relaxatus est circa mæchiam rigor antiquioris disciplinæ, sed repressa potius est disciplina illa durior circa Tertulliani ætatem in vesta, quæ adversus perantiquam institutionem mæchis poenitentiam agentibus negabat reconciliationem, & pacem. CXCIV. Recte proinde se gessit S.

mercium consensio. CCLXXIV. Validum nequit esse Matrimonium, quod occulta simulatione, absq; interiori nimirum animi consensu, contrahitur. CCLXXV. Quamvis communiter loquendo graviter peccent filii, qui Matrimonium contrahunt parentibus in vitis & reluctantis; non requiritur tamen consensus parentum, ut contractus Matrimonialis ratur sit, ac legitimus. CCLXXVI. Matrimonium inter absentes in iuramento, modo quædam conditiones serventur, validum censendum est, saltem in ratione contractus. CCLXXVII. De Matrimonio, quod Sacramentum non est, sed contractus tantum civilis, cuiusmodi est quod inter infideles contrahitur, potest Magistratus & Princeps secularis causas assumere, & constituere impedimenta. CCLXXVIII. Statuere autem impedimenta Matrimonii, atq; de hoc proferre iudicium, postea quam ad Sacramenti dignitatem euectum fuit, pertinet ad jus, & ad auctoritatem Ecclesiæ. CCLXXIX. Dispensare itidem in impedimentis Matrimonii Ecclesiasticæ potestatis munus est, idq; urgentibus duntaxat causis fieri debet. CCLXXX. Matrimonium *dirimentia* impedimenta recessive in connubiis attenduntur. CCLXXXI. Impedimenta item *impedientia* vulgo appellata, sedulo sunt observanda, neq; aliquod horum tyrannicæ superstitionis damnandum. CCLXXXII. Quamquam Claudestinæ nuptiæ ante Tridentinum Concilium ratæ fuerint, semper tamen illas Ecclesia Christi detestata est. CCLXXXIII. Potuit Tridentinum Concilium nulla & irrita declarare Claudestina conjugia, ac talia declarando optime se gessit; ideoq; post huius Concilii Sacrosancta decreta non solum huiusmodi conjugia noxia & illicita sunt, verum etiam irrita prorsus ac nulla. CCLXXXIV. Valida quidem sunt, sed noxia & illicita Matrimonia Catholicorum cum hæreticis. CCLXXXV. Arbitramur confici Matrimonii Sacramentum à contrahentibus, seu, quod idem est, Ministrum huius Sacramenti esse contrahentes ipsos. CCLXXXVI. *Polygamia virilis*, idest, Matrimonium plurimum virorum cum una uxore, inauditum ac tarpissimum scelus, & omnino iuri naturæ contrarium foret. CCLXXXVII. Uxorum pluralitas finibus Matrimonii Secundariis repugnat, ac primævæ illius institutioni, ac perfectioni adversatur. CCLXXXVIII. Antiqui tamen Patres, qui Uxores plures duxerunt, immunes fuerunt à culpa. CCLXXXIX. Verumtamen in Evangelica lege nefas est connubium iniri cum pluribus simul uxoribus. CCXC. At soluto cum priore conjugio per mortem, aut alia de causa connubio, fas est aliam ducere, eademq; ratione tertiam, & quartam, &c. CCXCI. Per libellum repudii non solvebatur vinculum prioris conjugii, neq; fas erat Judæis cum alia uxore contrahere, sed hoc illis Moyses indulserat *propter cordis duritiam*, & ne exosas mulieres intestino odio prosequerentur, vel morte afficerent. CCXCII. In Evangelica lege non dissolvitur per adulterium nexus & vinculum Matrimonii. CCXCIII. At Matrimonium ratum, & non consummatum, per religiosam professionem vere dissolvitur. CCXCIV. Præter fornicationem alterius conjugum, sunt aliæ causæ ob quas, conjugati fædere permanente, viri ac mulieres separentur *quoad torum*. CCXCV. Celebrandum vero est Matrimonium cum Sacerdotali benedictione, iunctis sponsum dexteris, porrectoq; anulo nuptiali.

Hæc vero sunt, quibus resellere heterodoxos, Theologis satisfacere, uni versumq; de Sacramentis concludere Sermonem, Fratres Ordinis Eremitarum S. Augustini, apud Sanctam Catharinam Virginem & Martyrem, Anno Vulgaris Aetæ MDLCC. curabanti, asserita.

Philippi Liebecki

G. xi. 48

